

VICKY PEÑA: CONTINUADORA D'UNA SAGA D'ACTORS

¡Dansa, Vicky, dansa!

Dirigida per Helder Costa, responsable també de l'últim espectacle en què ha treballat, Vicky Peña es presentarà pròximament al teatre Condal amb «Dancing». L'obra, seixanta anys d'esdeveniments i cançons emmarcats a Barcelona, ha estat ja un èxit en la presentació a València.

Bernat Durà

Filla de dos esplèndids actors, Montserrat Carulla i Felip Pena, aquest últim veu inoblidable de John Wayne, Anthony Quinn, Vittorio de Sica i Laurence Olivier en infinitat de pel·lícules, Vicky Pena arribà al món de l'escena l'any 74. Encara que la vocació se li va despertar tard, segons ella mateixa confessa, el cert és que, des de llavors, l'ha viscuda d'una manera intensa.

Potser les seues actuacions més conegudes són les que ha fet per al cine, la Carmen Polo de *Dragon Rapide*, l'amant alcohòlica d'Eusebio Poncela en *Diario de Invierno*, o una de les filles de Bernarda Alba en el film que Mario Camus rodà basant-se en l'obra de Federico García Lorca. Això, però, no ens fa oblidar les seues aparicions en *Madre Coraje*, muntatge de Lluís Pasqual, el monòleg *Calamity Jane*, que fou dirigit per Helder Costa o l'espectacle musical *Dancing*, presentat ja al Rialto de València i a punt d'estrenar-se en la sala Condal de Barcelona.

—En un principi, Vicky, estigues treballant en el Saló Diana dos anys.

—Sí. Fou una experiència autogestionària molt interessant. Al Saló, la veritat és que fèiem de tot. A vegades d'actors, a vegades d'escenògrafs, de programadors, d'electricistes... Després, vaig passar un temps allunyada de l'escena. No per voluntat pròpia, sinó perquè ningú em cridava. El meu retorn es va produir de la mà de Núria Espert quan la seua companyia representava *Dona Rosita la soltera* al teatre Barcelona.

—A partir d'aquells moments, la veritat és que no has perdut el temps.

—És qüestió de sort. De fet jo vaig saltar des de la companyia de l'Espert a fer un *Faust* amb Ricard Salvat, a *L'òpera de tres rals*, a *Madre Coraje*, que va muntar Lluís Pasqual per al Centro Dramático Nacional. Abans d'entrar a fer *Dancing* vaig estar un temps interpretant un monòleg dirigit per Helder Costa, *Calamity Jane*.

—Tot això, sense deixar de fer cine.

—Bé, la veritat és que la meua arribada al cine va ser una casualitat. Jaime Camino estava buscant una Carmen Polo i les proves que jo vaig fer li van agradar. Encara que he fet algunes pel·lícules amb molt de gust, continue preferint el teatre al cine.

—Curiosament, el paper de Carmen Polo que interpretes en la pel·lícula de Camino, el tornes a repetir

en *Dancing*. ¿T'ha costat molt incorporar aquest personatge?

—No gens. La pel·lícula de Camino tenia un guió molt ben escrit. Els diàlegs entre la Polo i Franco eren perfectament creïbles. Sense fer valoracions històriques del paper que va tenir aquesta dona, les seues actuacions eren molt lògiques.

Les seues preocupacions eren les d'una dona inquieta pel seu futur i pel del seu marit. «*A ver Paco, en qué te vas a meter*». Són coses molt raonables, i per tant, em vaig poder identificar amb una certa facilitat.

El difícil de veritat, fou adaptar el meu aspecte al seu físic i que en el moment en què es rodava el film aquesta dona encara era viva.

—Helder Costa t'ha dirigit, en *Calamity Jane*, i ara en *Dancing*. ¿Com ha estat la vostra col·laboració?

—Bona. Hem de tenir en compte, però, que es tracta de dos espectacles molt diferents. *Calamity Jane* era un monòleg i aquí la meua col·laboració amb Costa fou més íntima. En *Dancing*, el treball que he hagut de desenrotllar ha estat més dispers. Pensem que en *Dancing* treballarem 15 actors i que cadascú de nosaltres interpreta 14 o 15 personatges.

—Mario Gas havia començat a dirigir aquesta última obra. ¿No és cert?

—Bé, en aquesta qüestió hi ha hagut certa confusió. El que ha fet Mario és adaptar l'obra a les circumstàncies històriques de Catalunya, centrant la trama en una gran ciutat, Barcelona. Costa és el que ha dirigit. De fet, ell ja va dirigir la versió del mateix espectacle que es va presentar a Lisboa.

—¿S'ha comentat que *Dancing* és un muntatge molt car, que la posada en escena arriba al milió de pessetes, diari?

—No sé res de diners. El que sí que puc comentar-te és que som 15 actors, una escenògrafa, un director, una ajudant, un maquillador i un perruquer...

—¿És rendible un muntatge d'aquestes característiques sense subvencions?

—No ho sé. De totes maneres confio molt poc en les institucions, no m'agraden les subvencions. Crec només en les inversions personals, en el treball individual. En *Dancing* hi ha una importantíssima inversió personal de tots els actors. Puc assegurar-te que ens hem deixat la pell en aquest espectacle.

—Les representacions de l'obra a València s'han fet en un espai molt

apropiat, un music hall. A Barcelona estreneu en un gran teatre. Un espai que serà difícil condicionar i omplir. ¿No teniu por?

—En el teatre sempre hi ha risc, això ens estimula. Quan s'alça el teló, els actors no sabem mai què és el que pot passar. En qualsevol cas, el Condal es remodelarà. S'eliminaran algunes files de platea i es construirà la sala de ball, sala que no serà rodona com a València, sinó quadrada.

—Els papers que has fet fins ara tant en cine com en teatre han estat molt dramàtics. ¿No t'agradaria canviar de registre?

—Sí, tinc moltes ganes de fer una comèdia. M'hauria fet molta il·lusió rodar una comèdia amb Cukor. Això, per desgràcia, ja no és possible.

—Encara et queda Pedro Almodóvar.

—Sí, de fet vaig estar a punt de rodar amb ell un dels papers de *Mujeres al borde de un ataque de nervios*. Recorde que vaig acceptar el treball perquè m'agradà molt el guió. A última hora, però, es modificaren les dades inicials per al rodatge i no vaig poder incorporar-me.

Almodóvar m'agrada molt i penso que ¿*Qué he hecho yo para merecer esto?* és un film de més qualitat que la tan premiada *Mujeres...* Em fa la sensació que en aquesta última pel·lícula Almodóvar es repeteix molt. En qualsevol cas, crec que es troba en un moment molt interessant i haurem d'estar molt atents al seu pròxim treball a veure si ens continua sorprenent.

Pense també que Almodóvar no té la patent de la comèdia espanyola. Félix Rotaeta, que sempre enfoca els seus treballs des d'un punt de vista bastant àcid, faria bona lliga amb mi.

—Es comenta que amb Francisco Regueiro, director de *Diario de Invierno*, no acabares massa bé.

—*Diario de invierno* és una pel·lícula amb la qual no m'he sentit gens bé. En el rodatge ja vaig tenir molts problemes. De fet, el personatge de policia alcohòlica que interprete és molt estrany, molt extremat, molt al límit. En el muntatge s'arribaren a tallar moltes escenes i crec que al final queda tot incomprensible. La pel·lícula m'ha defraudat. No em considero responsable de la feina que vaig fer.

—¿Tampoc del resultat final?

—No, no m'agrada. Crec que *Diario...* tenia un guió amb punts surrealistes, dramàtics, psicològics... interessants, la barreja dels quals va eixir malament. No sé qui en té la culpa. □